

день, когато се извърши тамъ минуванъето прѣзъ Дунавъ. Но, уви! нашето отдѣление макаръ че полагаеше съ довольно врѣме, при сичко това пакъ не може да пристигне при захващанъето на дѣлото, понеже закъснѣ шесть часа.

Ние дойдохме когато вече почти вситѣ ранени бѣха принесени въ болницата отъ полето на сражението и първа помощъ бѣха имъ сторили . . . Слава Богу, рекохме, че имъ спомогнали; но сѣкой страстно желаше самъ-си да бжде полезенъ, да положи свой трудъ и грижи за да облегчи страданието на злочеститѣ братья; защото сѣкой единъ отъ тѣхъ щеше да получи по-малко бърза а по-добра помощъ ако да имаше повече лѣкари. Заради това азъ молихъ да ме присъединятъ къмъ корпусътъ на генерала Радецки, който тогасъ щеше да върви за Търново, и като получихъ разрѣшение, оставихъ Зимничъ на първий Юлий и тръгнахъ съ ввѣренното мене малко отдѣление, което се състоеше отъ двама студенти на медико-хирургическата академия, отъ шесть сестри на милосърдието и четири душъ санитарни. Азъ имахъ съ себе си готови различни нѣща, които щѣха да бждатъ необходими за отваряние на една малка болница, гдѣто бжде нужно, за да се превързватъ рани; а именно тия нѣща бѣха: два шатри (чаджри), походна аптека, носила, инструменти и материялъ за превързване, а също така и храна за раненитѣ на първо врѣме до като се занесжтъ въ нѣкоя по-главна болница. Сичкитѣ тия нѣща бѣха натоварени на двѣ кола, освѣнъ апотеката; други двѣ кола бѣха назначени да пренасятъ раненитѣ отъ бойното поле. Ние едва успѣхме да преминеме Ду-